

ALKOHOLNE SOLZE

ZDRAVNIK

Vsak dan v tednu, vsak teden v mesecu in vsak mesec v letu vidim žrtve, poškodovane ljudi, ki so pripeljani v urgenco. A kar sem danes doživel, se mi je zavedno zabeležilo v spomin. Deček, star deset let, z rdečimi, solznimi očmi, modrikastim vratom, se je počasi majal po bolnišnici. Z očmi, polnimi upa, čeprav sta bila globoko v srcu zasidrana žalost in bolečine, je opazoval polno hitečih zdravnikov in iskal pomoč. Držal se je za roko. Pomislil sem, da je morda zlomljena, zato sem se mu približal in ga vprašal: »Te kaj boli, rabiš pomoč?« Deček se mi je blago nasmehnil. Z mladim, nežnim glasom je odgovoril: »Zdravnik, roko mi povijte, prosim, lepo Vas prosim.«

Ker smrtna tišina vladala je v sobi, sem ga vprašal: »S kom si se pretepal? Kje so tvoji starši?« Njegove besede pa so me le zabodle globoko v srce. »Hah, ravno z njimi, zdravnik. Prepočasi iz kleti sem hodil, ko poslal me je po novo steklenico. Saj ni hudo, le zlomljena roka je.« je dejal.

Solze so se nabrale čutečim sestram, ko sem jim povedal. »Otroka domov ne moremo poslati!« sem poudaril, »vsaj to noč bo prespal v bolnišnici.«

Ko v postelji je ležal, pogledal me je z mehкими očmi in mi rahlo zašepetal: »Še vedno ga ljubim, zdravnik, ni bil vedno tak.«

DEČEK

Vem, kam pelje ta noč. Domov nikoli več ne grem. Bolje meni, slabše njemu. Vse krivice, ki so se mi dogodile, nisem si jih zaslužil, vendar tudi ata si ni tiste, ki ga je pripeljala do alkohola.

Spat nisem mogel, ker slike njega, še pred tem življenjem, pojavljale so se mi v glavi, ena za drugo. Zato poslovljno pesem sem napisal, očetu ljubemu, prizadetemu, zlomljenemu človeku.

Dragi oče, še vedno te ljubim,
kljub vsem modricam in
bolečinam, ki za vedno v spomin
vgradile so se mi in
kljub ljubezni do alkohola,
v katerega se še vedno
utapljaš, strupeni alkohol.

Zdaj selim se zavečno,
stran od kraja otroštva,
začasnega maminega doma,
doma trpljenja, ne starševstva.
Vse bolečine, ki si jih posadil,

zrasle so v telo novega človeka,
ki se iz tvoje hiše je odselil.

Prijatelji prevzeli so tvojo vlogo,
naučili me vrednot in lepot,
ki jih nisem videl z zlomljeno nogo
prejšnjega večera, preden si šel spat.
Prepozno iz trgovine vino ali gin
sem prinesel, zato najraje
v stene si me potisnil, dokler jok ni utihnil.

Ne vem, če pogrešal me boš,
dečka, ki je s tabo stal,
ne kot brat ljubi, ki ni videl poti iz teme,
zaradi tebe je brez življenja ostal.
Spremlja me iz nebes,
na tej poti brez milosti
in me spominja, da kar čutim v srcu, je res.

Čutim, da odvisnik si postal,
čutim, da v zaporu,
brez družine boš ostal.
In morda ravno v zaporu
oropan boš pijač ali če
do smrti bodo s tabo, pomni,
da še vedno te ljubim, dragi oče.

PSIHATER

V bolnišnici se soočam z groznimi stvarmi. Ljudje, ki so doživeli komplikacije med in po operacijah, ljudje s shizofrenijo, Alzhajmerjevo ...

Težko delo, vendar nikoli me do solz ni razžalostilo, kot me je dečkova poslovilna pesem. Pogovor sem zahteval, a je deček, kljub vsem preživelim grozotam, še vedno 10-letni fantek, z igrivim nasmehom. Le mehka stran se je razvila, stran iskrenega otroka, ki da pred sebe vse, pomaga in ljubi vse lepote tega sveta.

Kljub dejstvu, da je bil deček priča bratovemu samomoru in očetovim številnim pretepom, ni kazal znakov posttraumatskega stresa ali mentalnih bolezni.

Odrasla in dozorela duša živi v telesu žrtve alkoholika.

Upajmo, da se nam to nikoli ne zgodi – pomagajmo tistim, ki trpijo te stvari.

Učenka: Eva Leskovar, 9.c
Mentorica: Branka Đaković